

Newbery Medal díjjal jutalmazott *New York Times* bestseller

The Girl Who Drank the Moon

a lány, aki
holdfényt
ivott

fine selection

KELLY BARNHILL

TÖBBSZÖRÖS DÍJNYERTES SZERZŐ

K E L L Y   B A R N H I L L

The Girl
Who Drank
the Moon

a lány, aki
holdfényt
ivott

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1. fejezet

amiben elhangzik egy történet

I^{GEN.} *Az erdőben boszorkány lakik. És mindig is boszorkány lakott.*

Abbahagynád a fészkelődést? Magasságos csillagaim! Soha életemben nem láttam még egy ilyen izgága gyereket.

Nem, szívecském, nem láttam őt. Senki sem látta réges-rég óta. Megtesszük a szükséges lépéseket, hogy soha ne is lássuk.

Szörnyűséges dolgokat.

Ne akard, hogy kimondjam. Úgyis tudod.

Azt nem tudom, kedvesem. Senki sem tudja, mire keltenek neki a gyerekek. Nem tudjuk, miért épp a legkisebbjeink kellene neki. Azt hiszed, csak úgy megkérdezhajtuk tőle? Nem mutatkozik. Gondoskodunk róla, hogy ne is mutatkozzon.

Persze hogy létezik. Micsoda kérdés ez? Nézd csak meg az erdőt, mennyi veszedelem! Mérges gázok, víznyelők, fortyogó gejzírek, rettenetes veszélyek bármerre indulsz. Szerinted véletlenül ilyen? Egy frászt! A Boszorkány tette

ilyenné, és ki tudja, mit tesz velünk, ha nem engedelmeskedünk neki!

Ezt tényleg el kell magyaráznom neked?

Nem szeretném.

Na jól van, ne sírj már! Úgy csinálsz, mintha mindjárt itt lenne érted a Vének Tanácsa. Túl nagy vagy már te ahhoz.

A családunkból?

Igen, kedvesem. Nagyon régen. Azelőtt, hogy megszületté. Gyönyörű szép kisfiú volt.

Na, most már fejezd be a vacsorádat, és eredj a dolgodra! Holnap korán kelünk. Az Áldozat napja senkire sem vár, és mind ott kell lennünk, hogy köszönetet mondjunk a gyerekeknek, aki egy újabb évig megvédelmez bennünket.

A bátyádat? Hogy akadályozhattam volna meg? A Boszorkány mindannyiunkat elpusztított volna, és akkor hol lennénk most? Vagy egyet áldozunk fel, vagy mindenkit. Ez a világ rendje. Hiába is próbálnánk változtatni rajta.

Elég a kérdésekből! Mars innen, ostoba kölyök!

2. fejezet

amiben egy szerencsétlen asszony
egészen eszét veszti

A ZNAP REGGEL GHERLAND FŐVÉN ráérősen készülődött. Végtére is Áldozat napja csak egyszer van az évben, és szeretne volna, ha a legjobb formáját hozza az elátkozott házhoz vonuló méltóságteljes menetben. Ugyanerre biztatta a Vének többi tagját is. A népnek kell a látványosság.

Gondosan rúzszt paskolt megereszkedett orcájára, és vastag széncsíkot húzott a szeme alá. Ellenőrizte a tükrökben a fogát, nem maradt-e rajta ételmaradék. Szerette ezt a tükröt. Ez volt az egyetlen tükör a Protektorátusban. Gherlandnak pedig semmi sem okozott nagyobb boldogságot, mint ha volt valamije, ami senki másnak nem. Szerette *különlegesen* érezni magát.

A fővénnek számos olyasmije volt, ami a Protektorátusban senki másnak. Ez volt a tituluszának az egyik legnagyobb előnye.

A Protektorátus – amit némelyek Gyékény Királyságként, mások a Bánat Városaként is emlegettek – egy

csalárd erdő és egy hatalmas lápvidék közé ékelődött. A Protektorátusban lakók többségének a Láp nyújtott megélhetést. A lápjárásban a jövő, mondogatták az édesanyák a gyerekeiknek. Nem nagy jövő, persze, de a semminél azért jobb. Tavasszal a Láp tele volt zirinajtással, nyáron zirinvirággal, ősszel ziringumóval és még egy sor egyéb gyógynövénnyel és már-már varázserejűnek tartott növényt, amit leszüreteltek, megtisztítottak, feldolgoztak, aztán eladtak az erdő túloldaláról érkező kereskedőknek, akik a Láp termését a távoli szabad városokba vitték. Az erdő roppantul veszedelmes volt, az egyedüli átjárást rajta az Út biztosította.

Az Út pedig a Véneké volt. Pontosabban Gherland fővéné, a Vének pedig mind megkapták a maguk jussát belőle. A Véneké volt a Láp is. És a gyümölcsösök. Meg a házak. Meg a piacterek. És a kiskertek is.

Ezért volt, hogy a Protektorátusban élő családok nád-ból készített cipőt viseltek a lábukon. Ezért volt, hogy szűkösebb időkben a gyerekeiket a Láp sűrű, gazdag levéllel etették, reménykedve, hogy a Láp erőt olt beléjük. A hússal, vajjal és sörrel táplált Vének és családjaik pedig ezért váltak mind kerekébbé, erősebbé és pirospozsgásabbá.

Kopogtattak az ajtón.

– Gyere be! – dörmögte Gherland fővén a palástja redőit igazgatva.

Antén volt az, az unokaöccse. Vénjelölt, de csakis azért, mert Gherland egy gyenge pillanatában ígéretet tett a szánalmas fiú még szánalmasabb anyjának. No, ez azért nem volt egészen igazságos tőle. Antén a maga csaknem tizenhárom évével egészen kedves ifjú volt. Szorgalmas volt, és gyorsan tanult. Jól bánt a számokkal, és a keze is ügyes volt; ha a Vének közül valamelyik elfáradt, annak

egy szempillantás alatt összetákolt egy kényelmes ülőkét. Gherland maga sem tudta miért, megmagyarázhatatlan és egyre erősebb rokonszenvet érzett iránta.

De.

Anténak nagy elképzelései voltak. Nagy eszméi. És *kérdései*. Gherland összevonta a szemöldökét. Antén – hogyan is fogalmazzon? – *túlbugzó*. Ha ez így megy tovább, rokon vagy sem, el kell intéznie. A gondolat egy kőszikla súlyával telepedett Gherland szívére.

– GHERLAND BÁCSI! – Antén jó, hogy fel nem borította nagybátyját kibírhatatlan lelkesedésében.

– Higgadj le, Antén öcsém! – csattant fel a fővén. – Ez egy méltóságteljes esemény.

A fiú láthatóan lecsillapodott, buzgó kiskutya tekintetét a földre szegezte. Gherlandnak vissza kellett fognia magát, hogy meg ne simogassa a buksiját.

– Azért küldtek – folytatta Antén sokkal visszafogottabban –, hogy szóljak, a Vének készen állnak. A nép pedig az út mentén várakozik. Senki sem hiányzik.

– Senki? Nincs egy bliccelő sem?

– A tavalyi eset után kétlem, hogy valaha bárki is bliccelni akarna – felelte Antén, miközben a hátán végigfutott a hideg.

– Kár. – Gherland még egyszer a tükörbe pillantott, és megigazította a pírt az arcán. Élvezte, amikor módszerre taníthatta a Protektorátus lakóit. Jó tisztázni a dolgokat. Ujjaival megütögette az arccsontja alá ereszkedő redőket, és a homlokát ráncolva megszólalt. – Nos, Antén öcsém – majd egy sikkes mozdulattal, amit már több mint egy évtizede tökéletesítgetett, megsuhintotta a palástját –, induljunk! Végére is az a csecsemő magától nem fogja feláldozni magát.

Azzal Anténnal a nyomában az utcára lépett.

Az Áldozat napja rendszerint az alkalomhoz illő pompával és komolysággal zajlott le. A család ellenállás nélkül átadta a gyereket. A bénult szülők és testvérek szomszédaik vigasztaló ölelésétől övezve, némán gyászoltak a konyhájukban felhalmozott húsos tálak és más tápláló ételek között.

Rendszerint senki sem szegte meg a szabályokat.

Ám ez alkalommal másképp történt.

Gherland fővén szigorúan összeprézelte az ajkát. Az anya jajveszékélését már akkor hallotta, amikor a menet még rá sem fordult az utolsó utcára. A városiak zavartan toporogtak az út mentén.

A házhoz érve a Vének Tanácsát megdöbbenő látvány fogadta. Az ajtóban összekarmolt arccal, feldagadt szájjal egy férfi várta őket, akinek a fejét a kitépett hajcsomói helyén véres foltok lepték. Megpróbált mosolyogni, de a nyelve folyton a foghíjához szaladt, ahol alighanem az imént még a foga állt. Összeszorította az ajkát, és inkább meghajlással próbálkozott.

– Sajnálom, uraim – mondta a férfi, minden bizonynyal az apa. – Nem tudom, mi ütött belé. Úgy látszik, elment az esze.

A Vének beléptek a házba. A fejük fölött, a tető gerendái között egy nő kiabált és jajveszékelt. Fényes, fekete haja úgy repdesett a feje körül, mintha hosszú, tekerő kígyók fészke volna. Sziszegett és fújtatott, mint egy csapdába ejtett állat. Az egyik kezével és lábával a tetőgerendába kapaszkodott, a másik kezével egy csecsemőt szorított a melléhez.

– TŰNJETEK INNEN! – visította. – Nem vehetitek el tőlem! Az arcotokba köpök, és elátkozom a neveteket!

Kotródjatok a házamból, de azonnal, különben kivajom a szemeteket, és a varjak elé dobom!

A Vének tátott szájjal bámulták. Nem hittek a szemüknek. Soha senki sem küzdött a halálra ítélt gyerekéért. Ilyesmi egyszerűen *nem létezett*.

(Csak Anténna eredt el a könnye, de iparkodott, nehogy a felnőttek meglássák.)

Gherland rövid gondolkodás után kedves kifejezést erőltetett barázdált arcára. Két tenyerét az anya felé nyújtotta, ezzel próbálva jelezni, hogy a közeledésében nincsen ártó szándék. De mosolya álarca mögött a fogát csikorgatta. Halálosan nehezebbre esett ez a nagy kedves-ség.

– Nem *mi* vesszük el tőled, te szegény, megtévelyedett leány – szólalt meg Gherland a legtűrelmesebb hangján. – A *Boszorkány* veszi el, mi csak a parancsát teljesítjük.

Az anya mély, morgó hangot engedett fel a mellkasából, mint egy feldühödött medve.

Gherland az összezavarodott férj vállára tette a kezét, és finoman megszorította.

– Kedves barátom, úgy látom, igazad van, a feleségnek *valóban* elment az esze. – Aggodalmas kifejezéssel próbálta leplezni a dühét. – Ritka eset, de nem példa nélkül való. Együttérzéssel kell fogadnunk. Segítségre van szüksége, nem büntetésre.

– HAZUG! – prüszkölte az asszony. A gyerek sírni kezdett, mire a nő még magasabbra kapaszkodott. Talpaival két párhuzamos gerendára helyezkedett, hátát a tető ívének támasztotta, hogy senki el ne érhesse, amíg a csecsemőjét szoptatja. A gyerek azonnal elhallgatott.

– Ha elviszitek, megtalálom – morogta. – Megtalálom és visszahozom! Meglátjátok!

– Szembeszállnál a Boszorkánnyal? – nevetett Gherland. – Egyedül? Ó, te szerencsétlen, elveszett lélek! – A szavaiban méz volt, de a tekintete parázként izzott. – Eszedet vette a gyász. A megrázkódtatás megzavarta szegény fejedet. De nem baj! Majd mi meggyógyítunk, kedvesem, megteesszük, ami tőlünk telik. Őrség!

Csettintett egyet az ujjával, amire fegyveres őrök se-reglettek a szobába. A különleges egységet, mint mindig, a Csillagnővérek biztosították. Hátukon íjat és nyilakat, övükön rövid tört viseltek. Hosszú hajfonatukat a derekuk köré hurkolták, és a Toronyban elmélkedéssel és katonai kiképzéssel eltöltött évek tanújeleként szorosra csomózták. Tekintetük kérlelhetetlen volt, mint a kőszikla, ami minden hatalmuk és tekintélyük ellenére még a Véneket is hátrálásra készítette. A nővérek rémisztő erőt sugároztak. Olyat, amivel jobb nem pac-kázni.

– Vegyétek el a gyereket a tébolyulttól, és kísérijétek a Toronyba a szerencsétlent! – rendelte el Gherland. A tetőgerendába kapaszkodó anyára meredt, aki hirtelen holsápadtra vált.

– A Csillagnővérek tudják, mit kell tenni egy bomlott elmével, kedvesem. Biztos vagyok benne, hogy szinte egyáltalán nem fog fájni.

Az őrség nyugodtan, hatékonyan és tökéletesen kímé-letlenül tette a dolgát. Az anyának esélye sem volt. Pár perc alatt lekötözték, megbéklyózták és elvitték. Voní-tása visszhangot vert az üres városban, míg a Torony hatalmas fakapujának csapódásával egyszerre vége nem szakadt.

A kislány, miután Gherland fővén kezébe adták, elő-ször nyöszörgött egy kicsit, aztán teljesen elmerült a megereszkedett arc hullámozó ráncainak és redőinek

szemlélésében. Komoly, higgadt és gyanakvó tekintetéből olyan méltóság sugárzott, hogy Gherland alig tudta levenni róla a szemét. Fekete, göndör haja volt, és fekete szeme, a bőre pedig úgy fénylett, mint a csiszolt borostyán. Homloka közepén félhold alakú anyajegy ragyogott. Az anyja is hasonló jelet viselt. A közbeszéd szerint az ilyen emberek különlegesek. Gherland ki nem állhatta a közbeszédet, különösen olyankor, ha a Protektorátus lakói többnek képzelték magukat, mint amik. Összevont szemöldökkel hajolt közelebb a gyerekhez, amire a baba nyelvet öltött rá.

Förtelmes kölyök, gondolta magában Gherland.

– Uraim – mondta a lehető legünnepeyesebb hangján –, itt az idő.

A baba pontosan erre a pillanatra várt, hogy hosszú, meleg nyálnyúlványt eressen végig Gherland palástján. Gherland úgy tett, mintha nem venné észre, de közben kis híján felrobbant.

Szándékosan csinálta, ebben biztos volt. Micsoda rebellis kölyök!

A menet szokás szerint méltóságteljes volt, vagyis hosszú és elviselhetetlenül vontatott. Gherlandot majd szétvetette a türelmetlenség. De amint bezáródott mögöttük a Protektorátus kapuja, és a városlakók bánatos képű gyerekeikkel együtt visszatértek fakó kis házaikba, a Vének megszaporázták lépteiket.

– Gherland bácsi, miért sietünk? – kérdezte Antén.

– Hallgass! – sziszegte Gherland. – És szedd a lábad!

Senki sem szeretett az erdőben, az Úttól távol járni. Még a Vének sem. Még Gherland sem. A Protektorátus falaihoz közel eső terület viszonylag biztonságos volt. Elvileg. De mindenki ismert valakit, aki véletlenül távolabbra bóklászott – és elnyelte egy víznyelő. Vagy

iszaptóba lépett, ami az egész testéről leforrázta a bőrt. Vagy egy mérges gázzal telt üregbe tévedt, és soha többé nem tért vissza. Az erdő csupa veszedelem.

A kanyargós út egy apró tisztáshoz vezetett, amit öt ősoreg fa vett körül, úgy hívták őket: a Boszorkány Szolgálóleányai. Vagyis hat. *Azelőtt nem csak öten voltak?* Gherland szemügyre vette a fákat, újfent megszámolta őket, és megrázta a fejét. Most hat van. Mindegy. Agyára megy ez az erdő. Végtére is ezek a fák majdnem olyan vének, mint a világ maga.

A fákkal körülvelt tisztást puha moha borította, a Vének ide fektették le a kisbabát, és mindent megtettek, nehogy közben rá kelljen nézniük. Hátat fordítottak a babának, és már indultak is visszafelé, amikor a legifjabb közülük a torkát köszörülve megszólalt.

– Szóval, csak úgy itthagyjuk? – kérdezte Antén. – Ez a szokás?

– Igen – felelte Gherland –, ez a szokás. – Hirtelen fáradság telepedett a vállára, mint aki jármot visel. Érezte, hogy meghajlik a gerince.

Antén a nyakába csípett; mindig ezt tette, ha ideges volt, hiába próbált leszokni róla.

– Nem kellene megvárnunk, amíg ideér a Boszorkány?

A Vének zavart hallgatásba burkolóztak.

– Hogy mondod? – kérdezte Raspin vén, valamennyiük közül a legrozogább.

– Hát, gondolom... – Antén hangja elakadt – gondolom, meg kellene várnunk a Boszorkányt, mi lesz, ha a vadállatok előbb érnek ide, és magukkal viszik?

A Vének szigorú pillantást vetettek a fővénre.

– Szerencsére – válaszolt gyorsan Gherland, és odébb terelgette a fiút – ilyen gondunk még sosem volt.

– De – folytatta Antén, és megint a nyakába csípett, de ezúttal olyan erősen, hogy ott maradt a nyoma.

– Nincs de! – mondta Gherland, és figyelmeztetően a fiú hátára tette a kezét, miközben sietős léptekkel haladtak visszafelé a kitaposott ösvényen.

A Vének egymás után követték őket, és magára hagyták a kisbabát.

Magára hagyták őt, pedig – Antén kivételével – valamennyien jól tudták, hogy nem csupán *lehet*, hanem egészen *biztos*, hogy vadállatok prédája lesz.

Magára hagyták őt, pedig jól tudták, *nincs* semmilyen boszorkány. És soha nem is *volt*. Nem volt más, csak az erdő meg az az egyetlen út, az életnek az a keskeny kis folyosója, amihez a Vének generációk óta görcsösen ragaszkodtak. De a Boszorkánynak – vagyis a róla szóló hiedelmeknek – köszönhetően az emberek féltek, az emberek meghunyászkodtak, az emberek engedelmessé váltak. A szomorúság sötétjében éltek, a gyász felhője homállyal borította az érzékeiket, és eltompította a gondolataikat. Ez pedig roppant kényelmessé tette a Vének uralmát. Nem volt feltétlenül kellemes, persze, de hát mit lehet tenni?

Útban az erdőn át egy ideig még hallották a gyerek nyöszörgését, de a hangját hamarosan elnyomta a mocsár sóhajtozása, a madárcsicsergés és az erdő fáinak visszhangos recsegése. A Vének pedig mindannyian biztosan tudták, hogy a gyerek nem éli meg a másnapot, soha többé nem látják, nem hallanak róla, és még csak gondolni sem fognak rá ezután.

Azt hitték, nem tér vissza többé.

Persze rosszul hitték.

3. fejezet

amiben egy boszorkány véletlenül
bevarázsoz egy csecsemőt

VOLT AZ ERDŐ KÖZEPÉN EGY KISEBB MOCSÁR – bugyborékoló, kénes és veszedelmes –, amit a felszín alatt egy nyugtalanul szendergő tűzhányó fűtött és táplált. Felszínét nyálkás algaréteg borította, ami évszaktól függően a méregzöldtől a ciánkéken át a vérvörösre a legkülönbözőbb színekben pompázott. Ezen a napon, kevéssel az Áldozat napja előtt – a Protektorátusban így nevezték, bár mindenhol másutt a Csillaggyerek napjaként volt ismeretes – a színe épp zöldből kékbe fordult.

A mocsár partján, a posványból sarjadó nádas szélén egy vénséges öregasszony állt göcsörtös botjára támaszkodva. Alacsony volt és tömzsi, pocaktájt kissé gömbölyded. Ősz, göndör haját vaskos, fonott kontyba fogta, a tekergő hajfonatok közötti keskeny hézagokból levelek és virágok szöktek szárba. Bár az arcát némi bosszúság árnyékolta, az öreg szempár így is ragyogott, és a széles és lapos szájon halvány mosoly ült. Bizonyos szögből

egészen úgy festett, mint egy megtermett, barátságos varangy.

Ő volt Xan. A boszorkány.

– Azt hiszed, elbújhatsz előlem, te ostoba szörny? – bőgte el magát a mocsár felé. – Azt hiszed, nem tudom, hol vagy? Gyere föl, *de rögtön*, és kérj bocsánatot! – Arcvonásait valamiféle haragosra emlékeztető kifejezésbe gyűrte. – *Vagy én hozlak fel!* – Bár a szörny sokkal vénebb volt annál, mintsem hogy a boszorkánynak hatalma lehetett volna fölötte, az már könnyedén kitelt Xan erejéből, hogy parancsára a mocsár úgy gargarizálja fel a szörnyet, mint valami könnyű hurutot. Elég lett volna meglegyintenie a bal kezét, és megráznia a jobb térdét.

Ismét megpróbálkozott a haragos nézéssel.

– KOMOLYAN BESZÉLEK! – kiabálta.

Bugyborékolás és kavargás támadt a sűrű vízben, aztán kékeszöldjéből előbukkant a mocsári szörny hatalmas feje. Pislogott egyet előbb az egyik szemével, aztán a másikkal, aztán mindkettőt az égre emelte.

– Ne forgasd itt nekem a szemed, fiatalúr! – fújtatott az öregasszony.

– Boszorkány – morogta a szörny félig a sűrű mocsárlé alá merített szájjal –, évszázadokkal idősebb vagyok nálad. – Széles szájával buborékot fújt az algás nyálkából. *Vagy inkább évezredekkel*, gondolta magában. *De ki tartja számon?*

– Nem tetszik ez a hangnem – mondta Xan ráncos ajkaival szigorúan csücsörítve.

A szörny megköszöri a torkát.

– Amint a Költő híres sorai szólnak, kedves hölgyem: „*Patkányfarknyit sem érdekel...*”

– GLÖRK! – rivallt rá a boszorkány elszörnyedve. – Vigyázz a szádra!

– Elnézést! – felelte Glörk szelíden, bár nem egészen őszintén. Mindkét pár karját letámasztotta a parti posványba, és a csillogó iszapba süllyesztette hétujjas kezét. Egy nagy nyögéssel a fűre lökte magát. *Régen könnyebben ment*, gondolta. Habár akárhogy törte a fejét, nem tudta megmondani, mikor.

– Fyrián fent ücsörög a gázforrásoknál, és úgy sír szegény, hogy a szeme is kifolyik – füstölgött Xan. Glörk nagyot sóhajtott. Xan úgy a földhöz verte a botját, hogy a vége szikrákat szórt, ami mindkettőjüket meglepte. A mocsári szörnyre nézett. – Gonoszul viselkedsz vele – mondta a fejét rázva. – Végtére is csak egy gyerek.

– Drága Xan – szólalt meg Glörk a mellkasából felzengő, mély dörmögéssel, ami, úgy remélte, kellően drámaian hat, nem pedig úgy, mintha egyszerűen meg lenne fázva. – Ő is idősebb nálad, és itt lenne az ideje, hogy...

– Jaj, pontosan tudod, hogy értem. Egyébként is, megírtém az anyjának.

– Az a kissárkány idestova ötszáz éve tévképzetekben él, amit, kedvesem, te magad éltetsz és táplálsz. Mi haszna van ebből? Nem Egyszerűen Óriási Sárkány, és pillanatnyilag semmiféle jel nem utal arra, hogy valaha az lesz belőle. Abban sincs semmi szégyen, ha valaki Tökéletesen Aprócska Sárkány. A méret nem minden, igaz? Ősi és tiszteletre méltó fajtából való, aminek a Hétkorszak számos kiváló gondolkodóját köszönhetjük. Igazán van mire büszkének lennie.

– Az anyja nagyon is világosan beszélt – kezdte Xan, de a szörny félbeszakította.

– Akárhogy is, rég túl kellene már lennie azon, hogy honnan jön, és hol a helye a világban. Így is sokkal tovább segédkeztem ehhez a mesebeszédhez, mint kellett volna. Most viszont – Glörk négy karjával a földre

támaszkodott, méreates hátsóját kényelmesen behúzta a gerince alá, és maga köré kanyarította súlyos farkát, mint valami csillogó csigaházat. Pocakját behajlított lábaira eresztette. – Nem tudom, kedvesem. Valami megváltozott. – Nedves arcán felhő suhant át, de Xan csak a fejét csóválta.

– Már megint kezded – mondta gúnyosan.

– Hogy a Költőt idézzem: „*Óh, örökké változó Földünk...*”

– Elég a Költőből! Menj, és kérj tőle bocsánatot! Még hozzá most rögtön. Felnéz rád. – Xan az égre pillantott. – Mennem kell, kedvesem, már így is késésben vagyok. *Kérlek!* Számítok rád.

Glörk a Boszorkányhoz araszolt, ő pedig hatalmas arcára tette a kezét.

Habár fel tudott állni a két lábára, általában hatkézláb szeretett közlekedni – vagy hétkézláb, ha a farkát is alkalmi lábként használta, vagy ötkézláb, amikor történetesen szüksége volt az egyik kezére, hogy leszakítson és az orrához emeljen egy különösen illatos virágot, vagy köveket gyűjtsön, vagy eljátssza valamelyik kedves dalát maga készítette furulyáján. Széles homlokát Xan apró homlokához nyomta.

– Vigyázz magadra! – mondta érces hangján. – Az utóbbi időben nyugtalanító álmok háborgatnak. Aggódok érted, amikor távol vagy. – Xan kérdően felvonta a szemöldökét, amire Glörk mély morgással elhúzta tőle az arcát. – Jól van – mondta. – Fenntartom a mesebeszédet Fyrián barátunk kedvéért. „*Az igazsághoz az álmodó szíven át vezet az út*”, mondja a Költő.

– Ez a beszéd! – felelte Xan, és csettintett egyet a nyelvével. Csókot küldött a szörny felé, azután botjára támaszkodva, sietős hajlongással eltűnt a zöldben.

A Protektorátus lakóinak megannyi hiedelmével el-
lentétben az erdő sem elátkozott, sem bármilyen tekin-
tetben varázslatos nem volt. Veszélyesnek viszont annál
veszélyesebb. Az alatta szunnyadó, végtelenül széles
és lapos tűzhányónak valóban szeszélyes volt a termé-
szete. Álmában is szüntelen morgolódásával kitörésig
hevítette a gejzíreket, és addig hajszolta a hasadéko-
kat, amíg a mélységben láthatatlanná vált a fenekük.
Patakokat forralt, iszapot főzött, vízeséseket kebele-
zett be hatalmas szurdokok mélyén, amik aztán vala-
hol a messzi távolban bukkantak fel újra. Egyes nyílá-
sai rossz szagú gázokat pöfékeltek magukból, mások ha-
mut, és volt olyan is, ami az égvilágon semmit – mégis,
az emberek ajaka és ujja hegye elkékült mérges levegő-
jétől, és forgott velük a világ.

Az erdőn az egyszerű ember számára az egyetlen va-
lóban biztonságos átkelést az Út jelentette, amit a ter-
mészet alkotott egy sziklavonulat tetején, és az évezre-
dek csiszoltak simára. Az Út nem változott, nem mozgo-
lódott, nem morgolódott. Viszont sajnálatos módon egy
maréknyi erőszakos, protektorátusbéli haramia tulajdo-
nában és ellenőrzése alatt állt. Xan sosem használta az
Utat. Ki nem állhatta a haramiákat. Sem az erőszakos-
kodókat. Különben is, túl borsos volt a díja. Legalábbis
legutóbb. Évek óta a közelébe sem nézett – lassan két-
száz éve már. Némi varázslat, tapasztalat és a józan ész
együttesével inkább létrehozott magának egy saját utat.

Az útvonal távolról sem volt könnyű. De nem volt mit
tenni. Egy gyerek várt rá a Protektorátus határában.
Egy gyerek, akinek az élete függött az érkezésétől –
nem késlekedhetett tehát.

Ameddig csak vissza tudott emlékezni, minden évben,
nagyjából ugyanakkortájt, egy protektorátusbéli anya

az erdőben hagyta a gyerekét, minden jel szerint azért, hogy meghaljon. Xannak sejtelve sem volt, mi lehet az oka, és nem is ítélkezett. De nem hagyhatta sorsára a szerencsétlen csöppséget. Minden évben elzarándokolt hát a platánfák övezte tisztásra, magához vette a magára hagyott kisbabát, és az erdőn keresztül elvitte az Út másik végénél lévő szabad városok egyikébe. Boldog helyek voltak azok. Ahol szerették a gyerekeket.

Az útja egyik kanyarulatából a Protektorátus falára lehetett látni. Xan lelassította lépteit. A Protektorátus önmagában is nyomasztó hely volt, a levegője rossz szagú, a vize rossz ízű, háztetőin a bánat felhője ült. A boszorkánynak a csontjáig hatolt a szomorúság.

– Csak fogod a babát, és már itt sem vagy – emlékeztette magát Xan most is, mint minden évben.

Az évek során Xan kitapasztalta, mi mindenre van szüksége a babához: a legpuhább gyapjából szőtt takaróra, hogy bebugyolálja a hideg elől, egy köteg rongyra, hogy szárazra törölje a nedves popsiját, és egy-két palack kecsketejre, hogy megtöltse az üres pocakját. Miután pedig a kecsketej elfogyott – ami, lévén, hogy az út hosszú volt, a tejesüveg pedig súlyos, minden esetben bekövetkezett –, Xan azt tette, amit bármely más rendes boszorkány tett volna a helyében: amikor besötétedett, és az égen megjelentek a csillagok, feltartotta az egyik kezét, és mint a pókháló selymes fonalát, csillagfényt gyűjtött az ujjaira, és azt adta a gyerekeknek. A csillagfény ugyanis, amint azt minden boszorkány tudja, kiváló táplálék a növekedésben lévő kisbaba számára. Igaz, a csillagfénygyűjtéshez kell némi fortély és furfang (varázserő, csak hogy a lényeggel kezdjük), de a gyerekek hatalmas étvággal fogyasztják. Megnyugsznak, kikerekednek és *fénylenek* tőle.

A szabad városokban évről évre ünnepnapként várták a boszorkány érkezését. Áldásként tekintettek a csillagfénytől ragyogó szemű és fénylő bőrű kisbabákra, akiket Xan hozott nekik.

A boszorkány gondos utánajárással választotta ki számukra a megfelelő családot, hogy a családtagok személyisége, kedvtelései, humorérzéke biztosan jól illeszkedjen az aprósághoz, akiről a hosszú út során gondoskodott.

A csillaggyerekek pedig, mert így nevezték őket, boldog kisgyerekekből jószívű kamaszokká és barátságos felnőttékké cseperedtek. Okosak voltak, nagylelkűek és sikeresek. Idős korban és jólétben haltak meg.

Amikor Xan a tisztáshoz ért, senkit nem talált ott, igaz, valóban korán volt még.

Fáradt volt. Az egyik rücskös fához lépett, a törzsének támasztotta a fejét, és belélegezte a fa kérgének földszagú illatát.

– Jót tenne egy kis alvás – mondta fennhangon. És ez így is volt. Hosszú és fáradságos volt az útja idáig, és még annál is hosszabb és fáradságosabb út állt előtte. A legjobb lesz szunyókálni egyet. Azzal Xan, a boszorkány, ahogy máskor is, ha egy kis nyugalomra vágyott, fává változtatta magát – leveles, zuzmós, rücskös kérgű fává, formára és tapintásra egészen olyanná, mint a tisztást őrző, ősóreg platánok. Fává változott, és elaludt.

Nem hallotta a menetet.

Nem hallotta Antén tiltakozását, a Vének zavart némaságát, Gherland fővén mogorva rendelkezéseit.

Nem hallotta a kisbaba gügyögését. A nyöszörgését. De még a sírását sem.

Ám amikor a baba teli torokból ordítani kezdett, arra már felriadt álmából.

– Magasságos csillagaim! – szólalt meg rücskös, kérge-
ges, leveles hangján, mivel visszaváltozni még nem volt
ideje. – Észre sem vettem, hogy itt vagy.

A kisbabát ez nem hatotta meg. Csak rugdalózott, ha-
donászott, sírt és bömbölt tovább. Arca vörös volt a düh-
től, apró tenyerét ökölbe szorította. Homlokán az anya-
jegy vérszjósloán sötét árnyalatba fordult.

– Egy kis türelem, szépségem. Xan néni igyekszik,
ahogy csak bír.

Igyekezett is, de az alakváltás nem egyszerű dolog, ha
valaki még oly gyakorlott is, mint Xan. Ágai szép lassan
egyenként visszahajlottak a gerincébe, a rücskös kéreg
helyét pedig apránként ráncok barázdái vették át.

Xan a botjára támaszkodva körözött egyet-kettőt a vál-
lával, hogy kilazítsa a nyakába állt merevséget – előbb
az egyikkel, aztán a másikkal. A földön fekvő gyerekre
pillantott, aki időközben egészen lecsillapodott, és mos-
tanra ugyanazzal az arccal nézte a boszorkányt, mint
korábban a fővént: higgadt, kutakodó, zavarba ejtő te-
kintettel. Olyan tekintettel, ami a lélek feszes húrjaiig
hatol, és ott, mint egy hárfán, lágyan játszani kezd.
A boszorkánynak elakadt a lélegzete.

– Tej – mondta Xan, és megpróbált nem a csontjaiban
visszhangzó dallamra figyelni. – Tej kell neked. – Az
éhes pocak számára bekészített kecsketejes üveg után
kutatva végigtapogatta sok zsebét.

Xan egy könyökbillentéssel kényelmes ülőkévé nagyí-
tott egy gombát. Puha ölébe vette a meleg kis testet,
és várt. A gyerek homlokán a félhold kellemes rózsas-
zínűvé halványult. Az arca ragyogott, mint a drágakő.
A tej megnyugtatta és elteltítette, de a tekintete to-
vábbra is úgy markolt Xan lelkébe, ahogy a fák gyöke-
rei kapaszkodnak a földbe. Xan felmordult.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Na jó – mondta. – Ne nézz így rám! Oda úgysem vihetlek vissza, ahonnan jöttél. Jobb, ha ezt szépen elfelejted. Na, nyugodj meg! – A kisbaba ugyanis nyöszörögni kezdett. – Ne sírj! Tetszeni fog, ahová megyünk. Már ha kitalálom, melyik városba vigyelek. Mindegyik egyformán szép. Az új családodat is szeretni fogod, arról gondoskodom.

De Xan öreg szíve már a pusztá szavakba is belesajdult. És hirtelen megmagyarázhatatlan szomorúság kerítette hatalmába. A baba elhúzta a fejét az üvegtől, és kíváncsian nézett Xanra. A boszorkány megvonta a vállát.

– Ne engem kérdezz! – mondta. – Fogalmam sincs, miért hagytak az erdő közepén. A felét sem értem annak, amit az emberek tesznek, és a másik felén is csak a fejemet csóválom. Annyi viszont biztos, hogy nem hagyjak itt a földön, valamilyen közönséges ragadozó eledeleül. Sokkal nagyobb dolgok állnak előtted, drága gyermekem.

Amikor Xan a *drága* szóhoz ért, a hangja különös módon megremegett. Nem értette, miért. Krákogva kipucolta agg tüdejét, és a kislányra mosolygott. Az arcához hajolt, és egy puszit nyomott a homlokára. A többi kisbabát is meg szokta puszilni. Szinte biztos volt benne, hogy máskor is mindig így tesz. A kisbaba fejbőrének kenyértészta- és tejfölillata volt. Xan egy rövid pillanatra lehunyta a szemét, aztán megrázta a fejét.

– Na, gyere! – mondta reszkető hangon. – Gyere, lásunk világot!

Azzal Xan a hátára kötözte a kisbabát, és füttyörészve útnak indult az erdőben.

Egyenesen a szabad városok felé. Legalábbis ez volt a szándéka.